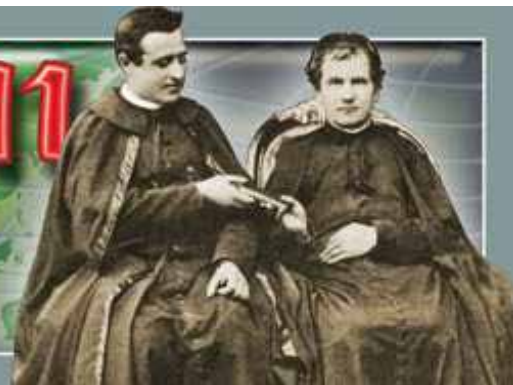

CAGLIERO 11

Biuletyn Salezjańskiej Informacji Misyjnej

Publikacja Dykasterium ds. Misji dla wspólnot salezjańskich i przyjaciół misji salezjańskich

Drodzy Bracia, drodzy Przyjaciele!

Ubogaceni treścią Wiązanki 2016 przeżywamy razem misyjną przygodę w Duchu Świętym. Przełożony Generalny ks. Ángel Fernández Artime zaprosił nas w tym roku, aby wychowywać siebie i młodych do **solidarności z tymi, którzy cierpią**, do wyrzeczenia się swojego „ja” i służby innym. Służby, która czyni nas lepszymi, uwalnia od egoizmu i nadaje sens naszemu życiu. Podkreślił również, jak ważna jest akceptacja życia i pojmowanie go w kategoriach daru.

Bardzo często u początków powołania misyjnego jest silne pragnienie bycia blisko tych, którzy cierpią. Musimy to proponować i praktykować. Pomyślmy tu o **błogosławionym ks. Alojzym Variara**, misjonarzu salezjańskim. Bóg powołał go do posługi trędowatym w Agua de Dios (Kolumbia), a także do założenia, w oparciu o charyzmat Księdza Bosko, zgromadzenia zakonnego solidarnego całkowicie z tymi, którzy cierpią.

Niech ta przygoda w Duchu trwa!

Ks. Guillermo Basaños SDB
Radca ds. Misji

PARAFIA: PRAWDZIWE POLE MISYJNE

Chociaż ksiądz Bosko w ciągu swojego życia przyjął siedem parafii, w których salezianie podjęli pracę duszpasterską, to zawsze był uważany za proboszcza biednych i opuszczonych chłopców bez parafii. Nic więc dziwnego, że do niedawna postęga w parafiach nie była postrzegana jako apostolat typowo salezjański. Tymczasem oratorium na Valdocco było w rzeczywistości „parafią, która ewangelizuje”.

19. Kapituła Generalna uznała parafię za miejsce „szczególnej troski o młodzież” (19. KG, IX, 3). Kapituła Generalna Specjalna w 1971 roku podkreśliła, że postęga parafialna jest „prawdziwym apostołatem salezjańskim”, ponieważ daje nam szerokie możliwości i sprzyjające warunki do realizacji naszej misji, zwłaszcza edukacji młodzieży najuboższej i z niższych warstw społecznych (20. KG, 400-401). Zgodnie z art. 42 Konstytucji i art. 26 Regulaminów, wybór parafii był podyktowany szansą dotarcia do młodych i do klasy robotniczej oraz pracy z nimi. Dlatego parafie podlegają pod Duszpasterstwo Młodzieżowe, a dokument „Punkt Odniesienia dla Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego” włącza parafie i sanktuaria powierzone salezjanom do działań i dzieł Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego (rozdz. VII). Funkcjonują one obok oratoriów-centrów młodzieżowych, szkół i centrów kształcenia zawodowego, uczelni i ośrodków dla młodzieży z grup ryzyka.

W dzisiejszym zglobalizowanym świecie kontekst parafialny uległ drastycznej zmianie. Parafia - zarówno w mieście, na wsi czy w dżungli - stała się „sanktuarium, gdzie spragnieni przychodzą i piją, by dalej kroczyć drogą. Jest ona centrum stałego misyjnego posyłania” (Ewangelii Gaudium, 28). W niej spotykają się nie tylko katolicy, ale także „ludy nie znające jeszcze Ewangelii”, o których mowa w art. 30 Konstytucji. Są to ludzie w różnym wieku, uchodźcy, imigranci, wyznawcy innych religii i ateści.

Na terenie każdej parafii są nie tylko zaangażowani wierni, ale także tacy, dla których wiara stała się rutyną lub zjawiskiem kulturowym. Uważają oni, że już wystarczająco poznali Jezusa i są zadowoleni ze swojego życia chrześcijańskiego. Są też tacy, których fundament wiary jest bardzo słaby, a zatem słaba jest także ich tożsamość chrześcijańska. Ta grupa jest szczególnie narażona na porzucenie wiary w Jezusa Chrystusa lub przeżywanie jej bardzo powierzchownie, bez relacji ze wspólnotą wierzących, bez przyjmowania sakramentów świętych i angażowania się w życie parafii. Są i tacy, którzy nie słyszeli o Chrystusie, którzy szukają i wyczuwają Kogoś lub coś, ale nie potrafią tego nazwać. Bywają też jednostki, których codzienne życie pozbawione jest jakiegokolwiek sensu.

Parafia przekształca się coraz bardziej w prawdziwe pole misyjne. Istnieje tu pilna potrzeba zwykłej działalności duszpasterskiej, misji ad gentes i nowej ewangelizacji, jak to podkreślał w 1990 roku Jan Paweł II w Redemptoris missio (n.32-33).

Konieczne jest przemyślenie rzeczywistości naszych parafii salezjańskich, aby uczynić je bardziej misyjnymi. Chodzi o to, aby każda parafia salezjańska przezwyciężyła stagnację duszpasterską, która prowadzi do obojętności i miernoty, a zamiast tego odkryła na nowo znaczenie i potrzebę pierwszego przepowiadania. Jest to klucz do nawrócenia duszpasterskiego, które z kolei rodzi entuzjazm misyjny i przynosi radość ewangelizacji (Ewangelii Gaudium, 79, 82-83).

Ks. Alfred Maravilla SDB
Sektor ds. Misji

Dajemy im „drugą szansę”

Salezjanie przybyli do Samoa w 1981 roku na prośbę kardynała Pio Taofinu'u, aby „zrobić cokolwiek dla młodzieży”. W 1989 roku otworzyli Centrum Techniczne Księdza Bosko z myślą o kształceniu zawodowym i daniu „drugiej szansy” najuboższym chłopcom.

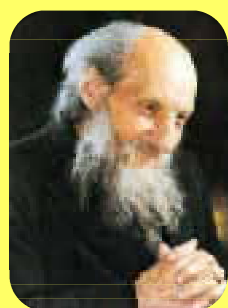
Po ponad 25 latach pracy pomagamy około 180 chłopcom. W naszej działalności łączymy wychowanie z nauką, szkoleniem zawodowym, formacją duchową, działalnością sportową i kulturową. Jest to bogata propozycja wychowawcza dla naszych wychowanków, będąca drogą do szczęśliwej i pozytywnej przyszłości.

Wielu naszych chłopców nie miało szansy podjąć normalnego toku nauki, dlatego dajemy im taką możliwość. Przez cztery lata zdobywają u nas ogólne wykształcenie techniczne, a następnie mogą wybrać specjalizację w jednej z pięciu dziedzin: mechanika samochodowa, spawalnictwo, mechanika, stolarstwo i elektromechanika. Wielu chłopców nie doświadczyło życiowych sukcesów. Dlatego programy na warsztatach i w klasach są zintegrowane z szeregiem oddziaływań poprzez sport i działalność kulturową. To pozwala na rozwój talentów i wzmacnia ich poczucie własnej wartości. Nasza grupa taneczna jest jedną z najlepszych w kraju. Chłopcy, którzy do niej należą często tańczą na ważnych imprezach państwowych. Załoga fautasi (długa łódź wioślarska) należy do najlepszych w Samoa. Ostatnio reprezentowała kraj w uroczystościach zorganizowanych z okazji rocznicy niepodległości Samoa Amerykańskiego.

Samoa to kraj głęboko religijny i niemal wyłącznie chrześcijański. Wiara chrześcijańska jest tutaj silna i stanowi ważny element kultury Samoa. Wykorzystujemy ten aspekt, starając się, aby modlitwa, liturgia i formacja do wiary były zintegrowane z codziennym życiem szkolnym. Nasi uczniowie mają w szkole wychowanie religijne, prowadzą modlitwę na codziennych apelach szkolnych, biorą udział w rekolekcjach i dniach skupienia. Święta obchodzone są z wielką radością i entuzjazmem. Wychowanie religijne uzupełnia i pogłębia kształcenie zawodowe, które oferujemy młodzieży, aby przygotować ich dobrze do wejścia w świat pracy. Różne płaszczyzny naszego programu pozwalają uczniom rozwijać wiedzę, umiejętności i postawy, aby być dobrymi chrześcijanami i aktywnymi obywatelami.

Wyzwaniem jest zapewnienie chłopcom możliwości pogłębienia swojej wiary w Jezusa Chrystusa i odkrywania radości ze spotkania z Nim nie tylko w codziennej modlitwie i celebracjach liturgicznych, ale także w codziennym życiu przez służbę potrzebującym. W ten sposób pomagamy im żyć osobistą wiarą we wspólnocie chrześcijańskiej.

Ks. Chris Ford SDB
Australijczyk, misjonarz w Samoa

Świadectwo salezjańskiej świętości misyjnej

Ks. Pierluigi Cameroni, Postulator Generalny ds. Kanonizacyjnych Rodziny Salezjańskiej

Wspominamy **Sługę Bożego ks. Carlo Crespi (1891-1982)**, misjonarza w Ekwadorze. Naśladował Chrystusa w Jego miłości do ubogich i opuszczonych, w Jego trosce o grzeszników. Nigdy nie myślał o sobie, odznaczał się wielką pokorą i prostotą. W 1929 roku pisał: „Drogi Księżu Ricaldone, jestem gotowy do pracy, do poświęcenia, do wszystkiego. Pan codziennie okazuje mi czułość swojej miłości i prowadzi mnie drogą poświęcenia. Pragnie dla mnie nieba, a ja Mu odpowiadam, pracując zawsze dla Jego chwały”.

Salezjańska Intencja Misyjna

Za wspólnoty salezjańskie w Oceanii (Australia, Nowa Zelandia, Samoa, Fidżi, Papua Nowa Gwinea i Wyspy Salomona), aby dzięki wspólnej modlitwie różańcowej radość Ewangelii dotarła do naszej młodzieży i współpracowników świeckich.

Australia i kraje Oceanii to jedne z pierwszych na świecie powierzonych matczynej opiece Maryi Wspomożycielki. Wspominając 200. rocznicę ustanowienia liturgicznego święta Maryi Wspomożycielki (1816-2016), ożywy praktykę modlitwy różańcowej we wspólnotach i w naszych dziełach salezjańskich. Ożywy ją w rodzinach naszej młodzieży, wśród świeckich współpracowników i w Rodzinie Salezjańskiej.

Dzień Misji Salezjańskich 2016 zachęca nas do głoszenia Jezusa Chrystusa w Oceanii. Niech zatem wszyscy salezjanie w Oceanii modlą się na różańcu!

